

Carte de vizită

Bragagiu

Ca și în vremea cea mai veche
Când erau munții-n tinerețe
Din cer tot vin fără pereche
Voroavele de frumusețe.

Visările se-așează ninse
Din constelații sau din Lună
Pe basmele-n cuvinte strânse
Să fie veșnic împreună.

Ca să se zbată, să se-așeze
Iar șlefuiindu-se cu toate
Apoi ca-n mijlocul amiezii
Să strălucească diamante.

În serile proptite-n ruguri
Să-nvie fără de pisanii
Rupându-se din solzi de muguri
Mai tinere decât toți anii.

Poveștile-și zvâcnesc lăstarii
Ce se avântă din crâmpoie
Ca și modestele izvoare
Pierzându-se-n Calea Lactee.

Ce curge, curge înspre mâine
Ca zările să le inunde
Și toate doinele române
Le poartă-n orizont pe unde.

De-a ninge lin cu ploi de stele
În inimi sincere și blânde
Să afle slovele și ele
Pentru frumos de-or fi flămânde.

Fără minuni de-aureole
Jertfindu-și veșnic iar sămânța
Zidi-va Meșterul Manole
Un templu pentru Miorița.

Să crească poezia rară
În muzică înveșmântată
Ca o pornire-n primăvară

Iar înspre ceruri avântată.

De unde-o vorbă, omeneste,
Va spune-n cânt cu melodia
Că Drumul Robilor pornește
Obârșia din România.
Victor Bragagiu